

BORGESI DHE UNË

Jorge Luis Borges

Tjetrit, Borgesit, është ai të cilit i ndodhin gjërat. Unë eci nëpër Buenos Aires dhe ndalem, ndoshta mekanikisht, për të parë harkun e një hyrjeje dhe portën e brendshme; nga Borgesit kam lajme nëpërmjet postës dhe e shikoj emrin e tij në një treshe profesorësh ose në një fjalor biografik. Më pëlqejnë orët më rërë, hartat, tipografia e shekullit XVIII, shija e kafesë dhe proza e Stivensonit; tjetri ndan këto preferenca, por në një mënyrë sqimatare që i kthen ato në cilësitë e një aktori. Do t'ishte e ekzagjeruar po të pohoja që marrëdhënia jonë është armiqësore; unë jetoj, unë e lejoj veten të jetoj, që Borgesit të mund të kurdisë letërsinë e tij dhe kjo letërsi më justifikon. Asgjë nuk më kushton të pohoj që ka arritur disa faqe të vlefshme, por këto faqe nuk mund të më shpëtojnë, kushedi ndoshta nga që e mira tani nuk është e askujt, aq më pak e atij tjetrit, por e gjuhës ose e traditës. Përveç kësaj, unë jam i dënuar të humbas, përfundimisht, dhe vetëm ndonjë moment i imi mund të mbijetojë tek tjetri. Pak nga pak po i lëshoj të gjitha, megjithëse është i qartë për mua zakoni i tij pervers për të falsifikuar dhe për të zmadhuar. *Spinoza* kuptoi që të gjitha gjërat duan të vazhdojnë të jenë vetvetja; guri përjetësisht don të jetë gur dhe tigri një tigër. Unë duhet të qëndroj në Borgesin, jo në mua (nëse jam dikush), por e njoh veten më pak në librat e tij se në të shumë të tjerëve ose në rënien e vështirë të një kitare. Prej vitesh unë u përpoqa të lirohem prej tij dhe kalova nga mitologjitë e lagjes në lojrat me kohën dhe me pafundësinë, por këto lojra tani janë të Borgesit dhe kështu që mua më duhet të shpik gjëra të tjera. Kështu jeta ime është një ikje dhe gjithçka e humbas dhe gjithçka është e harresës, ose e tjetrit.

Nuk e di se cili nga të dy po shkruan këtë faqe.

Përktheu nga spanjishtja: Meri Lika